

ПЕТАР МАТОВИЋ

ПРЕЋУТАНИ АЛЕРГЕНИ

ПОЛИТИКА ФЕТУСА

Мимоилазе нас уличне депресије, породице одводе децу у обданиште, потом топли хлебови улазе у корпе, на трпезу извиру са новинама и оловни отисци таложе се на јагодицама. Оним којим ти додирнем лице, на образима остане текстура и твоје нагло руменило загуши драматичне вести планете. Растућа врева повлачи се пред врелом паром кафе. *Себични смо у овим јуџирима за свей*, кажеш, *волим њо*, и руменило се улије над порозним облацима. На прозорима гоје се наши дахови, птице у коитусу не одустају од ивице балкона. Овај дом је развучена кожа твог трбуха, ми смо рој без матице, *слике које љовориш*, *један су кадар, знаш*: наша љубав... наша љубав тутњи... наша љубав тутњи са ултразвука, у фетусним откуцајима – *сад треба да љрајеш!*, као у јабуци, црв је у уху. И тобом, у нама улију се она сметена мора. У њима и даље зашуми нерасањена светлост.

ТЕК, ПРЕДАХ СМО ИЗМЕЂУ КРИЗА

Отварају се врата, и светлост зареже
опустеле предмете. Смркнуто мебло
фотеље примило би ме у благи загрљај
прашине. У камину, буковина пуцала
као прејаки смисао. Топли димови, топли
димови из сећања, нек се припреме
новембар, трома киша и љубави
што се гоје у неочишћеним димњацима.
*Ми смо бол у желуцу, кажем за пустом
трпезом, или њек предах између криза.*
Брезе говоре о жудњи за севером,
ућутканим алергенима, то су заставе
никад непрежаљене домовине вољених
болова. Постајемо сребро патинирано
под месечином, негде у позадини
истрајно преде анксиозност, не мачка,
и тишина куца попут инфарктног срца.

НЕОНКЕ, ТЕЛА

Лишће пада попут меркантилних фразе,
билборди тихују у блештавилу. Измене
боја у диодама, и лава празнине
по трговима. Неонке се ушуњају
у станове, зид посустане у белини
и каже све о егзилу. Страсти, то су
тек сањарења бивших љубавника
на супротним ободима кревета.

А нико не може да оде одавде,
птице се не мичу са далековода,
аутомобили са паркинга, божићни
украши из октобра. У крчмама
губитници доследно жуде тек
за друмовима, буковина и угаљ
веју из димњака, гараж се слеже
по крововима, *речи не мо̄у ниц̄ӣа*
да о̄ӣшу је цитат и сипња кафе
у окно... тада се покрови набрајају
и узмакну са ових тела.

У СУСЕДСТВУ

Као кад се последњи листови
у новембру откину и полегну
на асфалт: бол се трпи у граници
длана и стакла, зној слива
са унутрашње стране лица.
На кухињском острву
остао је оплакани лук,
оштри мириси отпливају и ударе

те у одраз на прозору.
И све се замагли, говориш
мени у даљини нешто важно,
али све се развуче – по коси,
врату, откопчаној кошуљи –
попут магле по светилкама
на ауто-путу, и разумеш –
постали смо заједно подне
што у јануару прерано отклизи
са балкона суседских станова.

МУСКУЛАТУРА ГРИЊА

Уз слику *Предео мртвих њивица* Влада Величковића

И шта ћу одавде у дом понети? Ово је предео мртвих птица, црна перја и мокра земља, кљунови кроз црницом оболео снег. Труло стабло брани вертикалу призора од распадања.

А нема заправо места где ветар резонира, носим ту празнину звука као нехотично бреме чекања бубне опне да затрепери. Ни стрвинари не прилазе: простор заштићен распадањем.

Поћи ћу натраг, равнодушност брани рефлексije о смрти. Пренећу их у собу и онда ће расти у својој сведености, у растезању набораних кућних биљака, да ли носећи кроз себе зеленило и мирисе?

Те заувек слетеле слике споро прекриваће под, етисон пунити се прашином, живахним грињама, и навиком постати неприметност. Када ујутро, после потиснутог сна, крене кијавица, питаш се *од чеџа?*

АУТО-ПУТ

Равномерна, ненаметљива возња.
Ово је наша барка у асфалтном мору,
спокојно једрење. Тунели пролазе брдима,
мотор на високим обртајима, слушамо
вибрације као молитве чије речи
разумемо. Одлазак је увек непрекидан,
мисли се сабијају у длету што трпи ушицу
секире. Унутра нас бубња аритмија
свакодневице. *Знаш ли и један њрекинућ*
сунувраћ? Фарови се шире у матицу
светлости, у светларнику нашег дома
и даље цветају исусове сузе. Тако
додирујемо мир: равномерним током
друма, без страха у судар са венским
резом неба. *Смрћ, њо је када смо*
сойсћивена инфузија, кажеш. Ретровизор
показује заглушујући жагор одблесака,
предајем им се као тишини, као исповести,
као теби.

И ДИШЕ, ДИШЕ ШУМНО

Куда сам ишао? Што нисам чинио? Влага у ветру и драма грудног коша, нешто куца а није срце: чекић о асфалтне наборе, њени неиспеглани лепршају испод јакне, дечак на тротинету прелази косо улицу, заштираће своју на прве капнице.

Што сам учинио? Грех, нисам живео доколицу, кажем плућа и мехури избијају у вртлозима брзака, сви плачу од неудављених чежњи, кажем и језера, и шуме заточе се окомито у одразима, брз је ток саобраћаја, креће вејавица мантила, пролеће је и отворићу прозор да пустим кишу као пса који дотрчи у крило, и дише, дише шумно.

КОХ НЕДЕЉОМ

Неко кува гулаш. Неко пржи
палачинке. Јасно – недеља је.
Шта очекујеш од дана, од ноћи,
од гаврана на семафору код
празне раскрснице? Твој лик
замазује дах по приземним
прозорима, промрзла светлост
тиња у шакама. Испараваш као
тек откувани веш на балконској
жици.

Машине, дабоме, бубњају
прекомерно, штедро скачу
по купатилима. Сурово стиже
децембар у сутон, у неким
домовима цакле се породично
зубне навлаке пред једином
светлости телевизора.

Неко се одмара, неко гледа
спортски преглед, неко не чита,
не пише, већ развлачи по тањиру
кох.

ДИВЉА СВИЊА

Неко је зграда, неко раскрсница,
неко дивља свиња. Плућа дишу
у травама, у стаблима, у солитерима.

Нешто мирише, а звук је, јер лишће
покрива кретање гмизавца.
Корење се напреже у страсним
пољупцима са канализацијом
и асфалтним бременом.

То што се чује није паун, није жена
на порођају, то су тамни вилајети
смонице.

*До бубрења, до библијских даждова,
до Голема!, – тако постоји подземље.*